

Arrest

nr. 132 539 van 30 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 20 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 mei 2013 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN BERGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 30 juli 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de minister voor Migratie- en asielbeleid nam op 17 april 2009 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd afgeleverd. De tegen beide beslissingen ingestelde vordering

tot schorsing en beroep tot nietigverklaring werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen (RvV 27 augustus 2009, nr. 30 707).

1.3. Verzoekster trad op 21 november 2009 in het huwelijk met B. F.

1.4. Verzoekster diende op 17 maart 2010 een aanvraag in voor een toelating tot verblijf. Diezelfde dag nam gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot niet-inoverweging-name van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter)

1.5. Verzoekster diende op 11 augustus 2010 een tweede aanvraag in voor een toelating tot verblijf in het kader van de gezinshereniging met haar echtgenoot. Diezelfde dag werd zij in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs van een aanvraag voor toelating tot verblijf (bijlage 15bis) en verkreeg zij een attest van immatriculatie geldig tot 10 mei 2011.

1.6. Op 26 mei 2011 werd verzoekster in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 12 mei 2012.

1.7. Op 20 september 2012 vroeg verzoekster een verlenging aan van haar A-kaart.

1.8. Op 16 oktober 2012 werd een verlening van het tijdelijke verblijf van verzoekster toegestaan tot 12 mei 2013.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 17 mei 2013 een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Verzoekster werd hiervan op 22 mei 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: J.(...)

Voorna(a)m(en): S.(...)

Nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

**de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).*

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in §5 van artikel 10 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien, teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Uit de aangebrachte documenten blijkt dat het gezin op 04.09.2012 OCMW-steun aangevraagd heeft, maar dit werd negatief beslist. Tevens werden 5 loonfiches overgemaakt waarvan slechts 1 maand met voldoende inkomsten (de loonfiche van december 2012); de 2 daarop lopende loonfiches geven slechts een bedrag aan van 629.69 en 703.85 euro.

Betrokkene werd op 16.10.2012 in kennis gesteld dat hij voor een volgende verlenging documenten diende voor te leggen waaronder bewijzen van voldoende bestaansmiddelen dienden binnengebracht te worden, dit aan de hand van loonfiches. Indien betrokkene of de partner een werkloosheidsuitkering geniet, dienen er bewijzen overgemaakt te worden dat zij actief op zoek zijn naar werk.

Er zijn onvoldoende aanwijzingen dat de echtgenote en betrokkene hebben getracht en nog trachten om deze situatie te wijzigen.

Betrokkene ondertekende op 04.03.2013 een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en

met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst

Aangezien betrokkene er voor kiest geen bewijzen voor te leggen en er dus geen grondig onderzoek kan gevoerd worden naar onder andere de gezinssituatie, economische, sociale en culturele integratie in België en de bindingen met zijn land van oorsprong, wordt verondersteld dat deze situatie niet van die aard is dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Naar analogie met de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die twee beslissingen omvat die door middel van één en hetzelfde document ter kennis worden gebracht (zie RvS 23 januari 2014, nr. 226.182), valt ook de thans bestreden "*bijlage 14ter*" uiteen in twee onderscheiden beslissingen, waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris enerzijds beslist om het eerder toegekende recht op verblijf in te trekken en anderzijds een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

2.2. Het tweede middel van verzoekster is gericht tegen de beslissing tot intrekking van verblijf. Hierin voert verzoekster de schending aan van de hoorplicht, het evenredigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Verzoekster zet haar tweede middel als volgt uiteen:

"Dat de beslissing niet bewijst dat verzoekster de kennisgeving om het bewijs van voldoende bestaansmiddelen of de actieve zoektocht naar werk daadwerkelijk ontvangen heeft.

Dat nu dit bewijs niet wordt geleverd er bijgevolg geen grondig onderzoek kon worden gevoerd naar de gezinssituatie, economische, sociale en culturele integratie in België en de bindingen met het land van oorsprong.

Dat wanneer dit onderzoek wel op een voldoende wijze zou zijn gevoerd geweest, had kunnen vastgesteld worden hoe de gezinssituatie en hun inkomsten zijn geregeld. Dat verzoekster en haar gezin, tijdens een kleine periode werden getroffen door de verwoestende economische crisis, doch onmiddellijk actief op zoek gingen naar nieuwe bestaansmiddelen. Dat deze nieuwe middelen inmiddels werden bekomen, doordat verzoekster door haar toewijding op haar huidige job meer uren heeft gekregen en alzo aan de vereiste bestaansmiddelen opgenomen in art. 10 van de wet van 15 december 1980 tegemoetkomt.

(...)

Dat de beslissing meldt dat betrokkene er voor kiest geen bewijzen voor te leggen, quod certe non in casu. Dat verzoekster aan de hand van de overtuigingsstukken aantoont dat zij voldoende actief op zoek was naar nieuwe bestaansmiddelen en deze inmiddels ook heeft gevonden.

Dat verzoekster eveneens nooit een ernstige kans heeft gekregen om haar situatie toe te lichten. Dat de beslissing slechts verwijst naar 1 brief die zou zijn ontvangen door verzoekster, doch dat dient te worden opgemerkt dat verzoekster de Nederlandse taal nog niet volledig machtig is, laat staan de juridische taal.

Dat nu blijkt dat de beslissing is genomen op basis van een verstuurde brief d.d. 16 oktober 2012, zonder dat verzoekster enige toelichting heeft kunnen geven bij haar situatie en haar pogingen om meer werk te vinden zoals blijkt uit de bijgevoegde verklaringen het evenredigheidsbeginsel alsook het motiveringsbeginsel schenden."

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster de volgende stukken toe :

"2.Bewijs van inschrijving in vreemdelingenregister - tijdelijk verblijf

3.Overeenkomsten voor uitzendarbeid B.(...) F.(...) + loonbrieven

4.Aanvraag vergoedingen FSO Formulier F1

5.Bewijs van identiteit Kinderen + bewijs schoolgaand

6.Bewijs huwelijk door Stad Antwerpen (District Borgerhout)

7.Evaluatierapporten BSGO De Pijl L.(...) M.(...)

8.Sollicitatiebewijzen F.(...) B.(...) + inschrijvingsbewijzen VCAP S.(...) J.(...)

9.Schrijven Acerta"

2.3. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.4. Zowel bij het beoordelen van het evenredigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Als juridische grondslag van de bestreden beslissing is artikel 11, § 2, 1° van de vreemdelingenwet vermeld. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 2

De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° [de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;]

(...)

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

(...)”

2.6. Tevens vermeldt de bestreden beslissing artikel 26/4, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Minister of zijn gemachtigde beslist een einde te maken aan het verblijf van de op grond van artikel 10, van de wet, toegelaten vreemdeling, geeft hij hem, zo nodig, het bevel om binnen een bepaalde termijn het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze beslissing aan de vreemdeling door hem het document overeenkomstig het model van bijlage 14ter te overhandigen.”

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 11 augustus 2010 een tweede aanvraag indiende voor een toelating tot verblijf in het kader van de gezinshereniging met haar echtgenoot. Op 12 mei 2011 verkreeg verzoekster het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging en op 26 mei 2011 werd zij in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 12 mei 2012. De gemachtigde van de staatssecretaris gaf op 16 oktober 2012 instructies om verzoeksters verblijfskaart te verlengen voor de duur van één jaar tot 12 mei 2013. Hierbij werd aan verzoekster gevraagd om volgende stukken voor te leggen:

“(…)”

- bewijs dat alle familieleden over een ziektekostenverzekering beschikken die alle risico's in België dekt (geen SIS-kaart)
- een bewijs van goed gedrag en zeden (maximum 6 maanden oud)
- kopie van de geregistreerde huurovereenkomst of eigendomsakte met betrekking tot de hoofdverblijfplaats van de referentiepersoon.
- Bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (eventueel betrokkene indien ze gehuwd zijn) met betrekking tot de laatste 12 maanden (laatste aanslagbiljet, loonfiches, arbeidscontract, vb loonfiche 281.20, rekeninguittreksels, meest recente afgesloten boekhoudkundige balans, pensioenfiche, ...) Indien betrokkene een werkloosheidsuitkering geniet: bewijzen dat hij /zij actief op zoek is naar werk.
- Een attest van het OCMW dat aangeeft of betrokkene en de referentiepersoon al dan niet OCMW steun genieten."

Verzoekster werd op 31 oktober 2012 in kennis gesteld van deze instructie. Zij legde blijkens het fax-bericht van het vreemdelingenloket van de stad Antwerpen op 4 maart 2013 volgende documenten neer: *"geregistreerd huurcontract + brief aanvraag werkloosheidsuitkering van de RVA + uittreksel strafregister + attest mutualiteit"*. Als commentaar werd het volgende vermeld: *"Loonfiches referentiepersoon en/of betrokkene + attest OCMW niet binnen gebracht"*. Op 4 maart 2013 werd verzoekster eveneens in kennis gesteld van het schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris van 24 september 2012 met het oog op een onderzoek in de zin van het hieronder weergegeven artikel 11, §2, vijfde lid van de vreemdelingenwet. Naar aanleiding van de op 4 maart neergelegde stukken, besliste de gemachtigde van de staatssecretaris op 5 maart 2013 dat enkel instructies zouden worden verzonden indien verzoekster volgende documenten voorlegde: *"bewijs stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen"*. Op 6 maart 2013 werden een aantal loonfiches van de echtgenoot van verzoekster neergelegd die betrekking hebben op de maanden juni 2012 tot februari 2013.

2.8. In het middel wordt gesteld dat *"de beslissing niet bewijst dat verzoekster de kennisgeving om het bewijs van voldoende bestaansmiddelen of de actieve zoektocht naar werk daadwerkelijk ontvangen heeft."* Bijgevolg, zo meent verzoekster, kon er geen grondig onderzoek gevoerd worden naar haar specifieke situatie. Zoals hierboven reeds aangegeven blijkt uit het administratief dossier nochtans dat verzoekster de instructie van de gemachtigde van de staatssecretaris van 16 oktober 2012 op 31 oktober 2012 betekend heeft gekregen. Verzoekster kan dus niet worden bijgetreden waar zij meent dat het onderzoek niet op een deugdelijke wijze werd gevoerd. Als verklaring voor het ontbreken van het bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen oppert verzoekster thans dat zij na een mindere periode onmiddellijk terug op zoek is gegaan naar nieuwe bestaansmiddelen, hetgeen gelukt is daar zij meer uren heeft verkregen bij haar werkgever waardoor zij wel voldoet aan de wettelijke voorwaarden. Dienaangaande dient de Raad er op te wijzen dat hij in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter en de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)). Verzoekster toont niet aan dat de gegevens die thans als bijlage bij het verzoekschrift werden gevoegd (verzoekschrift, bijlagen 3-9) aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris werden voorgelegd. Bijgevolg kan geen rekening worden gehouden met de *"nieuwe middelen"* van verzoekster daar zij deze niet heeft voorgelegd aan de gemachtigde van de staatssecretaris.

2.9. Verzoekster meent dat zij *"aan de hand van de overtuigingsstukken aantoonde dat zij voldoende actief op zoek was naar nieuwe bestaansmiddelen en deze inmiddels ook heeft gevonden."* Het betoog van verzoekster doet echter geen afbreuk aan de dubbele vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris. Enerzijds werd immers vastgesteld dat de documenten die verzoekster wél had overgemaakt en die betrekking hebben op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet voldeden. In de beslissing wordt immers gesteld dat *"Uit de aangebrachte documenten blijkt dat het gezin op 04.09.2012 OCMW-steun aangevraagd heeft, maar dit werd negatief beslist. Tevens werden 5 loonfiches overgemaakt waarvan slechts 1 maand met voldoende inkomsten (de loonfiche van december 2012); de 2 daarop lopende loonfiches geven slechts een bedrag aan van 629.69 en 703.85 euro. Betrokkene werd op 16.10.2012 in kennis gesteld dat hij voor een volgende verlenging documenten diende voor te leggen waaronder bewijzen van voldoende bestaansmiddelen dienden binnengebracht te worden, dit aan de hand van loonfiches. Indien betrokkene of de partner een werkloosheidsuitkering geniet, dienen er bewijzen overgemaakt te worden dat zij actief op zoek zijn naar werk. Er zijn onvoldoende aanwijzingen dat de echtgenote en betrokkene hebben getracht en nog trachten om deze situatie te wijzigen."* Anderzijds is gebleken dat verzoekster, nadat zij op 4 maart 2013 in kennis werd gesteld van het schrijven van de

gemachtigde van de staatssecretaris van 24 september 2012 betreffende de bewijsstukken aangaande de gezins- en familiebanden, duur van het verblijf en de socio-culturele banden met het land van herkomst zoals bedoeld in artikel 11, §2, vijfde lid van de vreemdelingenwet, geen bewijsstukken had voorgelegd.

2.10. De hoorplicht houdt in dat de bestuurde tegen wie een ernstige maatregel wordt overwogen die van aard is zijn belangen zwaar aan te tasten en die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag, vooraf in de gelegenheid wordt gesteld om op nuttige wijze zijn standpunt ter zake te doen kennen (RvS 1 juni 2011, nr. 213.628). De Raad wijst erop dat de hoorplicht als beginsel niet inhoudt dat de betrokkenen steeds uitgenodigd moeten worden voor een verhoor. Er is enkel vereist dat zij nuttig voor hun belangen kunnen opkomen. Verzoekster heeft, zoals ook blijkt uit hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet, kennis genomen van de brieven van de gemachtigde van de staatssecretaris waarin zij uitgenodigd werd bepaalde documentatie aan te leveren. Verzoekster stelt met betrekking tot het schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zij *“de Nederlandse taal nog niet volledig machtig is, laat staan de juridische taal.”* Hierachter kan verzoekster zich geenszins verschuilen. Verzoekster kan zich immers tot haar raadsman richten die als taak heeft haar in deze materie bij te staan. Dat verzoekster geen kans zou hebben gekregen om haar situatie nader toe te lichten kan bijgevolg niet worden aanvaard.

2.11. Verzoekster toont niet aan dat de beslissing tot intrekking van verblijf zou steunen op ondeugdelijke feitelijke of juridische overwegingen of dat het besluit in een kennelijke wanverhouding staat tot de motieven. Er werd geen schending aangetoond van de materiële motiveringsplicht of van het evenredigheidsbeginsel. De hoorplicht werd niet geschonden.

Het tweede door verzoekster aangevoerde middel gericht tegen de beslissing tot intrekking van verblijf is ongegrond.

2.12. In een eerste middel van haar verzoekschrift, gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster stelt daarbij als volgt:

“Artikel 8 EVRM bepaalt:

(...)

Dat de beslissing d.d. 17 mei 2013 louter een beslissing inhoudt die verzoekster beveelt het grondgebied te verlaten. Dat verzoekster 2 eigen kinderen (waarvan één gemeenschappelijk kind met haar echtgenoot) en een echtgenoot heeft in België en dat een van deze kinderen, M.(...) L.(...), schoolgaande is in (...) en de andere voor het schooljaar 2013 - 2014 reeds een inschrijving lopende is voor het kleuteronderwijs aan te vangen (Stuk 4+5).

Dat verzoekster kinderbijslag ontvangt.

Dat eveneens verzoekster in het huwelijk is getreden te Borgerhout, d.d. 21.11.2009 met de heer F.(...) B.(...) (Stuk 6).

Dat aldus de beslissing niet rechtmatig is nu zij de moeder dwingt het grondgebied te verlaten, terwijl zij een huwelijksband en een gemeenschappelijk kind heeft met dhr. B.(...) F.(...).

Eveneens is het zeer moeilijk om nog een gezinsleven te onderhouden in het land van herkomst, nu de kinderen van verzoekster gewend zijn aan de Belgische cultuur en hun gewoonten, perfect Nederlands spreken en alsook in deze taal onderwezen worden.

Het kan aldus niet verwacht worden, dit in de zin van art. 8 EVRM, dat het voltallige gezin moet meeverhuizen om een alsnog een gezinsleven te kunnen onderhouden.

In voorkomend geval, zou dit voor de kinderen een desocialisatie uitmaken. Dat eveneens de schoolresultaten van één der kinderen, M.(...) L.(...), aangeeft dat deze een positieve evolutie doormaakt, zowel op sociaal als op intellectueel gebied (Stuk 7).”

2.13. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.14. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *‘familie- en gezinsleven’* noch het begrip *‘privéleven’*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven, is een feitenkwestie. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.15. Aangezien verzoekster in 2009 in het huwelijk is getreden met haar partner en met hem samenwoont, kan er in casu gesproken worden van een gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. In geval van een weigering van een voortgezet verblijf, wat in casu het geval is, aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze

geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het zaak om na te gaan of een juist evenwicht bereikt werd tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

2.16. Hoewel in artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsverplichting kan worden gelezen, zou uit het bevel om het grondgebied te verlaten moeten blijken dat de door artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging werd doorgevoerd.

2.17. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende in verband met artikel 8 van het EVRM:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster, geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van het recht op privé- en gezinsleven, conform artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in voor haar om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort haar gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, Gui t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 28) . Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754).

Verzoekster beperkt zich met haar betoog tot loutere beweringen dat het zeer moeilijk is een gezinsleven te onderhouden in het land van herkomst doch toont dergelijke moeilijkheid of onmogelijkheid niet aan met een begin van bewijs. Een schending van het artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

“De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM . Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om

in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden.” (RvV 9 februari 2010, nr. 38 367)

Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, § 23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43).

Artikel 8 EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat een algemene verplichting inhoudt om door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. (EHRM, 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orden te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, § 81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43). De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Het eerste middel is ongegrond.”

2.18. Uit de beslissing blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris enige afweging zou hebben gemaakt. Ondanks het feit dat verzoekster niet heeft gereageerd op het schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris waarin werd gevraagd documentatie over te maken teneinde een socio-economisch onderzoek te kunnen verrichten, kan van de staatssecretaris redelijkerwijs worden verwacht dat hij op de hoogte is van het feit dat verzoekster al een aantal jaren in België verblijft in het kader van gezinshereniging. Nergens wordt immers de realiteit van het gezinsleven van verzoekster in twijfel getrokken. Het verzoek om inlichtingen van 24 september 2012 heeft trouwens betrekking op de beslissing tot intrekking van verblijf en niet op het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het verweer in de nota met opmerkingen blijkt trouwens dat de gemachtigde van de staatssecretaris de gevraagde documentatie niet nodig had om, weliswaar a posteriori, de vereiste afweging te kunnen maken. Door in de beslissing louter te poneren dat er geen bewijzen worden voorgelegd “en er dus geen grondig

onderzoek kan gevoerd worden naar onder andere de gezinssituatie, economische, sociale en culturele integratie in België en de bindingen met zijn land van oorsprong, wordt verondersteld dat deze situatie niet van die aard is dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene”, gaat de gemachtigde van de staatssecretaris eraan voorbij dat hij wel degelijk op de hoogte was van het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in hoofde van verzoekster, hetgeen hem noopte tot het maken van de in artikel 8 van het EVRM bedoelde afweging bij de beslissing om aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Door deze afweging in de bestreden beslissing niet te maken, werd dit verdragsartikel geschonden.

Het eerste middel gericht tegen het bevel om het grondgebied waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat, is gegrond.

3. Korte debatten

Aangaande de beslissing tot intrekking van verblijf (bijlage 14ter), heeft de verzoekende partij geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft de verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 mei 2013 tot intrekking van verblijf worden verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN